

נתפתתה והסכימה לו, ומחלה לו בכך (6) את דמי בושטה, פגמה וקנסה! (7)

ולכן, מתרצת הגמרא תירוץ אחר:

אלא, זה ששינו במשנתנו שיש חילוק בין אם עמדה בדין קודם שמת האב, ובין אם עמדה לאחר שמת האב, איצטריכא ליה לתנא להשמיענו, והיא פלוגתא דרבי שמעון ורבנן במשנתנו.

בשני מקומות חידשה תורה שיכול האדם לתבוע את חברו ולהשביעו על כך, אפילו בעל כרחו, ואם יכפור חברו בתביעתו שהשביע אותו עליה, יתחייב על כך הכופר בהבאת קרבן.

"השבעה" שאיפשרה התורה בשני מקרים אלו להשביע את הנתבע בעל כרחו, היא הטלת חומר השבועה על ידי התובע על הנתבע, כך שאם יכפור הנתבע בשקר בתביעה, הוא יתחייב להביא על כך קרבן מיוחד.

המקום האחד הוא "שבועת העדות", שיכול כל אדם לדרוש מחברו שיבוא ויעיד לטובתו את העדות שהוא יודע, ויכול אף להשביעו על כך בעל כרחו. ואם יכפור חברו, וישקר, ויאמר שאין הוא יודע לו עדות, הרי הוא מתחייב ב"קרבן שבועת העדות". חיוב זה, כאמור, הוא למרות שהעד לא נשבע בעצמו, אלא רק כפר

בתביעה של חברו לבוא ולהעיד שנאמרה בצורת "השבעה", וכגון שאמר התובע "משביעך אני שאתה יודע לי עדות".

המקום השני הוא "שבועת הפקדון". שאם תובע האדם את חברו ממון שהפקיד אצלו או ממון שהוא חייב לו, יש לתבוע את הכח להציג את תביעתו בצורת "השבעה", שהוא פונה לחברו, ואומר לו משביעך אני שאתה חייב לי ממון, ואז, אם יכפור הנתבע ויטען שאינו חייב לו ממון, הרי הוא מתחייב בקרבן "אשם גזילות", על אף שלא נשבע, אלא רק כפר בתביעה שהוצגה באמצעות "השבעה" של התובע.

בשני המקומות, בא הקרבן כחיוב מיוחד על הכפירה בהשבעה שחידשה תורה בשני המקומות הללו, ואין הוא קרבן רגיל שמביאים על שבועת שקר רגילה.

תנן התם [במסכת שבועות לו ב]: האומר לחברו **אנסת ופיתית** [או פיתית] **את בתי!** והוא, חברו, **אומר: לא אנסתי ולא פיתיתי!**

ואמר לו אבי הבת: **משביעך אני על תביעתי שאנסת ופיתית את בתי!**

ואמר חברו: אמן! אכן, מקבל אני את השבעתך, אך עומד אני על כפירתי בתביעתך, כי לא אנסתי ולא פיתיתי את בתך!

ואחר כך הודה חברו שאכן אנס או פיתה

מכל מקום משמע לגמרא שמדובר בנערה, כי פשטא דמתניתין על "אלו נערות" דרישא קאי. והגרעק"א כתב, שבהכרח אי אפשר לומר שמדובר בקטנה, כי במתניתין לעיל [לט א] אמרינן חילוקי דינים בין אונס למפתה, שאונס

6. כך ביאר רש"י. ובשיטה מקובצת איתא, שהפטור הוא משום שמסרה לו את גופה, והוי מזיק ברשות.

7. כתבו התוס', אע"ג דאיכא למימר שנותן המפתה דווקא בקטנה, שלא שייך בה מחילה,